

Lille dreng på Rundetaarn

Af Finn Vadmann

Det burde ikke være sådan, men beklageligvis er løgneren og de bevidste fortællere det interessanteste emne – også for en ikke-historiker – beretter forfatteren Finn Vadmann i denne artikel om det, der blev billedspillet: Randers 1922 – generalstrejke

Generalstrejken i Randers Hovedpunkter af et forløb

Det var koldt, var det – den 17. marts 1922. Ganske vist lå foråret som en anelse bag bakkerne ved Randers i Østjylland, men de 2-3000 arbejdere, der i i løbet af formiddagen dryssede fra byens kontrolsteder ned på havnen for at kigge de skruibrækkere, som var i færd med at losse en skonnert for såsæd, ud, frøs så det knagede. I hvert fald i begyndelsen.

Siden, da de følte sig tilstrækkeligt provokerede af skruibrækkeriet, der foregik under massiv politibeskyttelse, glemte de kulden. Da handlede de spontant. Det gjaldt om at få brudt politikæden og jaget skruibrækkerne hjem.

Arbejderne satte en tom godsvogn i fart; den havde retning mod den lossebro, der førte fra skonnertens dæk ind i dampskibsselskabets pakhus; høje advarselsskrik lød; politifolk og skruibrækkere sprang til side, og med et brag der kunne høres langt op i den middelstore danske provinsby, knustes lossebroen – og så var det slut med skruibrækkeriet... for en tid.

Men om eftermiddagen havde byens politimester fået tilkaldt forstærkninger. En deling fra det lokale dragonregiment var linet op til beskyttelse af skruibrækkerne, side om side med byens samlede politikorps, og da arbejderne, der på politimesterens opfordring havde holdt et stort udendørsmøde, ville aflevere en resolution hvori man krævede skruibrækkeriet bragt til ophør til politimesteren, blev de afvist.

I begyndelsen holdt byens mange tusinde arbejdere, der enten var i strejke eller lockouted under den landsomfattende lønkonflikt i foråret 22, sig passive. Men da en ung løjtnant gav dragonerne ordre til at

Til alle organiserede Arbejdere!

Sympatistrejken i Randers.

Støt Eders kæmpende Klassefæller!

Klassefæller og Kammerater!

Som det vil være Eder bekendt, har Fællesorganisationen i Randers efter Vedtagelse af de organiserede Arbejdere etableret Sympatistrejke mod Skrueløkkernes («Samfundshjælpen») og Militærets Provokation i vor By.

At Understøttelse er os frataget ved Indenrigsminister Kraghs Dekret, vore faste kommunale Funktionærer, som har stillet sig fuldt ud solidarisk med alle de andre Arbejdere, har skriftlig inædt deres Afkæd, kort sagt, at Reaktionen har løftet Haanden mod os.

I den Anledning henvender vi os nu til Eder og alle andre humanitætskende Mennesker om saavel moralsk som økonomisk Støtte.

Husk, vor Kamp er Eders Kamp. Ingen af Eder véd, naar Turen kommer til Eder. Foreløbig holder Justitsminister Rytter og Hjelpe Generalprøve i Randers.

Vi lover Eder at stan fast. Alle Arbejdere her vil i de kortsigtede Armes Aktion værne om det arbejdende Folks Ret.

Vor Parole er:

Bort med de professionelle Skrueløkkere og Militær!

Bidrag modtages af Fællesorganisationens Kasserer, Smedker C. Boeberg, Møllegade 5, Randers. Telefon: 1139 og 344.

Randers, 24 Marts 1922.

For Arbejdernes Fællesorganisation

Søren Simonsen,

Formand.

Sees optaget i alle vore Partitidende!

gå på med sablerne, og da politifolkene samtidig trak kniplerne, blev det arbejderne for meget.

De forreste rækker bevæbnede sig med nogle ålejern, som lå ved et pakhus, og mængden begyndte at kaste kulstykker og sten mod den fremrykkende ordensmagt. I et nu var alt kaos på Randers havn. De unge værnepligtige, der havde brødre og fædre blandt de strejkende, var ikke opsatte på at komme i kamp, og da løjtnanten blev ramt i panden af en sten, tog de flugten.

Disse dramatiske begivenheder, der kom til at danne optakten til en månedlang generalstrejke, en af de mest forbitrede arbejdskampe i den danske arbejderklasses historie, er i 1984 blevet genfortalt i et halvtanden time langt billedspil (diasshow) for fem apparater.

Konflikten, der førte til at Randers blev erklæret i undtagelsestilstand, og at militæret (officers elever) blev tilkaldt fra Århus og Viborg for at beskytte et organiseret korps af arbejdsvillige - Samfundshjælpen kaldet - der blev finansieret af bl. a. Dansk Arbejdsgiverforening og de store banker, er dels skildret i samtidige billeder, dels i mere end en snes fiktionsscener, hvor amatørskuespillerne ikklædt tidens kostu-

mer og fotograferet i miljøer fra 20'erne, gennemspiller den dramatiske arbejdskamp. Disse såkaldte fiktionsscener er dog ikke mere fiktive, end at de replikker, udsagn og viser som forekommer i dem, ER blevet sagt, skrevet eller sunget dengang. De stammer fra klip i trykt og utrykt erindringsmateriale fra dem, der var med, og fra de lokale avisers referater.

Der blev optaget mere end 3000 enkeltfotos, og 700 af disse blev udvalgt til forløbet, der vises på et 4 m bredt lærred. Siden blev dialogen optaget på Danmarks Radio, og ved hjælp af overblendingsteknik er det i en række scener lykkedes at give personerne et vist liv, en vis bevægelighed. Man kan spørge, hvorfor der var grund til at tage netop denne arbejdskonflikt frem, der endte med arbejdernes nederlag (de måtte acceptere en lønreduktion på 15 pct som arbejderne i det øvrige land). Det har flere grunde: For det første er denne arbejdskamp totalt fortiet af det danske arbejderparti socialdemokratiet (fordi der deltog syndikalister og kommunister, blandt en bred repræsentation af lokale socialdemokrater). For det andet var konfliktens forløb et lærestykke i solidaritet og sammenhold: en hel by (også funktionærerne på de kommunale værker) holdt ud i en måned, kun med støtte i naturalier fra omegnens husmænd og byens småhandlende. For det tredje rummede den så skræmmende perspektiver, at den kan lære os noget om vilkårene for klassekampen også i dag: Den daværende borgerlige regering bestående af storbøndernes repræsentanter, tøvede ikke med at erklære byen i undtagelsestilstand og sætte militæret ind for at beskytte de arbejdsvillige, men tillod endog disse at bære våben; desuden foretog man præventive fængslinger ikke bare af lokale strejkeledere, men også af syndikalister og kommunister i andre dele af landet, og som et mere end tyndt bevismateriale imod dem fremlagde man for første, men ikke sidste gang i dansk historie, fotografier af dem optaget ved lovlige demonstrationer og referater af ulovligt aflyttede telefonsamtaler.

I virkeligheden skulle følgende beretning slet ikke bringes i SFAHs fortræffelige årbog. For, som sædvanligt når ikke-historikere beskæftiger sig med historie, kommer historien (den eksakte altså) til at handle om noget helt andet... bliver i sig selv ikke-historie; eller, måske bedre: en tre-eller firedobbelt historie, der ganske vist har taget den eksakte historie som udgangspunkt, men som – måske, måske ikke – i sin kerne kommer til at dreje sig om den ikke-historiker (forfatteren selv), der blot har taget et historisk udgangspunkt.

Denne historie om mit billedspil (det man på vanlig gebrækkelig dansk kalder et: Diasshow) om Generalstrejken i Randers i 1922, begynder f.eks.

I diasshow'et skildres generalstrejken i Randers i såvel samtidige billeder som i fiktionsscener. Her er amatørkuespillere iklædt politiuniformer. Foto: ABA.

med en fortælling om en lille dreng på syv-otte år, der havde en bedstefar...og måske kommer den i virkeligheden også til at slutte dér... dér hvor drengen selv er blevet bedstefar, og har fået sit eget med.

Det begyndte på Rundetårn! Hvis min erindring slår til, var det just titlen på et af 50'ernes åh så harmløse danske filmlystspil.

Sneglen til tårnets top er selve fantasiens drømmende bevægelse for unge ben; knapt så fascinerende, når de samme ben har slæbt rundt på ens kadaver i mere end et halvt hundrede år; og dog! Der *er* vejen til fantasien. Og historie handler også om fantasi. Og lad os sige, at det begyndte dér, da nu engang salig Alice O'Frederiks har formuleret dette postulat.

Fra fjerde Kresjans tårn var der – før Urban Hansen og Egon Weidekamp – en fortræffelig udsigt til »Kongens København«. Et pragtfuldt vuc til »Tietgens Marmorkirke«, til »Frederiks Amalienborg«, til selvsamme Kresjan-jubilars Børs, Tøj- og Bryghus og hvad ved jeg, til selve Vor Frelzers kirke, og til det Christiansborg, hvorfra Socialdemokraterne som oftest vanrøgtede land og rige.

Det var, og er måske stadig (trods SAS-hoteller og andre arkitektoniske skotøjsæsker størrelse 45) imponerende. Dér stod man som selveste Jøsses Kristensen på bjergets top og skuede »alverdens herligheder«, som disse evigt skiftende Christian-Frederikker og de store adels- og købmænd havde *skænket* os, indbyggerne i deres stad, i deres HOVED-stad. Og dog: Sad der ikke en drilledjævel et sted i nakken under skolekalotten?

Jo, der gjorde så gul! Han sad der, trollden; og med troldes sære magt, vendte han drengens blik fra de strålende vuer mod de stinkende, solfattige, rottefyldte baggårde i Landemærket og Pilestræde for foden af tårnet.

Her er, hvor storheden, ryet, magten og æren burde havde været iagttaget, beskuet og beundret uforbeholdent, sås også usselheden, elendigheden, armoden og udbytningen. Eller rettere den sås OGSÅ; og så sært formede livet sig siden, at det blev den, og ikke tårnenes falliske horisont, dem vi »skyldte« de få, det bed sig fast og huskedes.

Det begyndte på Rundetaarn, med snuden lige netop over Caspar Finckes gitterværk, og det fortsatte indtil drengen var blevet for stor til at ture byen og dens museer om med bedstefar ved hånden – dér begyndte den livslange, uudslukkelige trang til at bruge historien, til at lære den at kende, og siden til at forsøge at trænge ind bag bag den og den tusinder veltilrettelagte myter.

Det begyndte på Rundetaarn, og det fortsatte i Mellemskole og Gymnasium, hvor drengen ofte »reddede« dårligt forberedte kammeraters frygt for historielærernes nærmest Scherfigske hysteri over en manglende terpen af vedtagne grundsætninger, fordi han snildt kunne få »timen til at gå« med at stille »dumme, tåbelige og provokatoriske« spørgsmål som vekslende lærere med den rette pædagogiske ånd udtrykte det.

Rundetaarn og bedstefar blev en slags »skæbne«; hvilket enhver – også den der skriver dette – kan sige sig selv er en forenklet efterrationalisering.

Og alligevel – et sted dybt, dybt bag de øjne, der siden blev vidne til en del, bag studeringer og hvad tanken barslede med, ligger stadig dette kig ned i storbyens i arbejderrønnernes fjerde, femte og sjette baggårde.

Og sært nok viste det sig, at jo mere man læste og forsøgte at sætte sig ind i, og jeg understreger atter: jeg er ikke faghistoriker – jo mere kom man til at mene, der måtte mangle i de officielle krønikeskrivers beretninger.

Gang på gang tvang de een til at stille dumme spørgsmål, tåbelige og provokerende; gang på gang synes tvivlen at blive større end den viden, de gav een. Var det virkelig sandheden de fortalte? Kunne det virkelig være gået sådan til, det de berettede med hverve og autoritet? Stak der noget under? Og i så fald hvorfor?

Med årene blev spørgsmålene så mange, tvivlen på de officielle forklaringer så stor, at den ind imellem var ved at vælte drengen omkuld... og tvivlen om »den historiske sandhed« blev ikke mindre, da det i 60'erne og 70'erne, så at sige dagligt afsløredes, at ikke bare politikere, men også den værdifri videnskab (historien og historikerne) manipulerede så groft med kendsgerningerne, at man – alt efter temperament – kunne vælge at skrike sig ihjel af grin, eller vælge et solidt træ og et gedigent reb fra Randers.

Det burde ikke være sådan, men en af tilværelsens beklagelige kendsgerninger er, at løgner – ikke mindst den bevidste løgn – er langt interessantere at beskæftige sig med end den indlysende sandhed.

Derfor har de historiske manipulationer, de bevidste fortællinger og forvridninger heldigvis i stadig stigende grad interesseret den historieforskning der, trods alt det ondt der p.t. siges om studenter- og ungdomsoprøret i 1968, men som blev grundlagt rundt regnet ved de tider (når gamle Arup og andre undtages) i stigende grad beskæftiget sig med at finde frem til en ny sandhed – en sandhed som tager sit udgangspunkt der, hvor helt almindelige mennesker stod og står.

Og da løgner, fortællingerne og forvridningerne beklageligvis også er en del af både den internationale- og af den danske arbejderbevægelses historie, er det naturlig logik, at den, der med mindet om kigget ned i Landemærkets og Pilestrædes baggårde i baghovedet, i en række tilfælde – bl.a. i det som dette burde handle om: Generalstrejken i Randers 1922, kom til at forsøge at tage sit udgangspunkt i at beskrive de undertrykte og udbyttede menneskers historie.

Og dermed skulle vi, ad de lange og snørklede omveje, som må og bør være en skriverkarls privilegium, være nået frem til det emne, jeg er blevet bedt om at gøre rede for.

Thi det skete i de dage, som skrevet står – nærmere bestemt den 14. marts

POLITIPLAKAT.

Da den Oprettelse af Ro og Orden i Byen, som var Forudsætningen for mine Udtaleser paa Mødet med Arbejderne i Aftes i Ridehuset ganske er bleven brudt ved de i Formiddag stedfundne talrige Overfald rundt i Byen, ser jeg mig nødsaget til herved indtil videre at forbyde

alle Sammenstimlinger, Opløb og Møder under aaben Himmel her i Politikredsen.

Navnlig paa Havnepladsen og i Kvartererne deromkring har Politiet Ordre til overalt at skride ind med Opløb og Sammenstimling.

Endvidere har jeg set mig nødsaget til at holde Militæret i Beredskab paany, eventuelt trække Forstærkninger til mig fra andre Byer.

Alle og enhver advares mod at færdes paa Gaderne uden nødvendigt Ærinde.

Forældre, Værger og Lærestre advares om at holde deres Barn hjemme.

Enhver maa tilskrive sig selv Følgerne af at komme til Skade ved Sammenstød med Politiet eller Militær.

Randers Politikammer, den 18. Marts 1922.

Agge Seidenfaden.

Foto: ABA

1976 – at tre danskstuderende: Kim Vejen Larsen, Ole Werner Nielsen og Carsten Saul, i Information skrev en kronik med titlen: Randers 1922 – statsmagtens indiskrete charme.

Den drejede sig om, hvorledes såvel de lokale som de landsdækkende medier (til yngre læsere: i 1922 var medier lig med mere eller mindre regelmæssigt udkommende dagblade, der politisk repræsenterede et bredere spekter end heute) havde behandlet Danmarkshistoriens længste (og indtil 2. verdenskrig) eneste totale arbejdsnedlæggelse omfattende en arbejdsskare på 5000 mand.

Nu er kronikker i Information, beklagelisvis, sjældent chokerende, men denne blev det for drengen fra Rundetaarn.

Ikke så meget fordi de tre studerende kunne påvise, at aktionerende arbejdere som sædvanligt var blevet groft sjoflet fra alle kanter – også fra den, der efter alle historiske oplæg skulle være »deres egen«, men fordi fantasien fra Rundetaarns top, på sit lange løb ned ad sneglen, aldrig før havde erfaret så meget som et eneste historisk pip om denne – om ikke epokegørende – men så dog ikke ganske betydningsløse hændelse i den danske arbejderklassens ellers lidt småtrivielle historie, hvor et professionelt skruebrækkerkorps, Samfundshjælpen kaldet, og finansieret af ØK, storbankerne og Nationalbanken, var blevet sat ind.

Jeg ved ikke, om de tre kronikører i dag, hvor det blad, de i sin tid offentliggjorde deres kronik i, så at sige dagligt bringer pamfletter mod de såkaldte ungdomsoprørere, og over en bred bank anklager dem for at have sat sig på de troner, de dengang søgte at styrte, har taget afstand fra deres ungdoms dårskaber – men, alt andet lige: det må vel på en eller anden måde glæde dem at høre, at sjældent har en læser kastet Information så hastigt fra sig for at liste til nærmeste Folkebibliotek, som drengen fra Rundetaarn gjorde den dag i 1976...

Politikens Danmarkshistorie, standardværket på selv det mest udsultede Folkebibliotek i de mest kulturfjendske Venstrekommuner, gjorde denne arbejdskamp på – skriver: fem linjer; eller var det seks? Hæng mig ikke op på det.

Men så i Socialdemokratiets officielle 3-bindshistorie, som biblioteket, trods Venstre-dominans, åbenbart havde set sig mere eller mindre nødt til at købe hjem i liberalismens navn? Dér måtte der da for Fanden være en fyldig beretning?

Der stod ikke een linje, hverken godt eller slemt dansk ord i hr Bertolts trebindsværk om Det kgl. regerende danske socialdemokratis historiske for-tjenester fra før mandsminde og til dags dato. Ikke een linje.

Der stod meget om, hvorledes Stauning og Munch (navnlig førstnævnte), Borgbjerg og konsorter havde reddet landet fra ruin og revolution da den 10. Christian, ryttergeneralen fra de københavnske ridestier, havde søgt at om-

styrte folkestyret i samarbejde med storfinansens. Men der stod ikke et ord om det, der fulgte efter den såkaldte Påskekrise: De danske arbejdskøberes krav om en generel 15 procents lønreduktion plus opgivelsen af 8-timers dagen...de krav, der udløste konflikterne i 1922 og som, i hvert fald i Randers førte til en benhård konflikt mellem byens arbejdsskare på den ene side, og politi og tilkaldt militær fra Aarhus og Viborg på den anden.

Arbejdsgivernes kamp mod den danske arbejderklasse blev med held slået tilbage...brummede Stauning ved det senere store folkemøde på Fælled. Dermed hentydede han til, at De Samvirkende Fagforeninger (datidens LO), blankt havde accepteret kravet om nævnte, betragtelige lønreduktion, mod at arbejdskøberne på deres side, for visse faggruppers vedkommende, havde givet køb på en generel opgivelse af princippet om opgivelse af 8-timersdagen.

Som den opmærksomme læser vil forstå, måtte dette chok over at blive konfronteret med en utvivlsomt bevidst fortielse om en af de mest omfattende arbejdskampe i den danske arbejderbevægelses historie, udløses i en eller anden form for handling. Det første konkrete resultatet blev »Balladen om Generalstrejken i Randers«, med musik af Ragnar Hansen og indsunget på pladen »Omslag« af Rie Perstrup.

Mine venner i Randers, og jeg har faktisk et par stykker, selv om jeg siden da billedspillet om Generalstrejken var færdigt og blevet præsenteret – er blevet boykottet af den lokale fagbevægelse og den socialdemokratisk dominerede kommunalbestyrelse...mine venner i Randers betror mig, at »Balladen« stadig synges, stadig bruges, og – oh hjerte, hvad ønsker du mer?

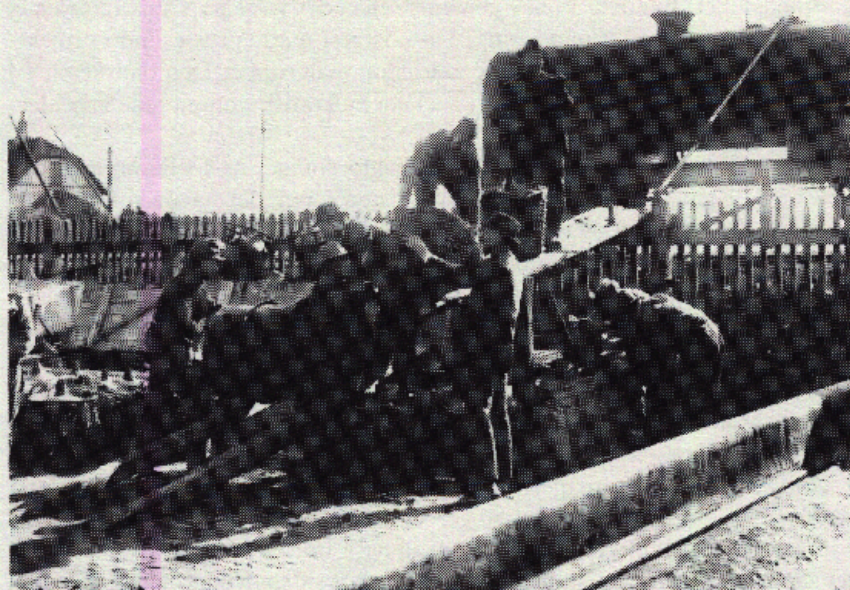
Hans Andersen, der var ung lærling da strejken brød ud den 17. marts 1922, og som siden blev en stor mand indenfor den socialdemokratiske boligbevægelse, opsummerede på et tidspunkt læren af generalstrejken med disse ord:

»Det værste er ikke at tabe en kamp – Det værste er aldrig at have kæmpet!«

Denne opsummering, en opsummering der i sin præcise formulering er hævet over tid og situation, blev bestemmende for min beslutning om, på en eller anden måde at arbejde videre med at formidle det der skete i Randers i marts-april for snart 70 år siden, ud til en bredere offentlighed.

At forsøge sig med film var fristende, men på forhånd økonomisk håbløst. At lave et billedforløb, hvor gammelt billedmateriale (for 90 pct's vedkommende optaget af arbejdskøbernes udkommanderede fotografer... og for størstedelens vedkommende formidlet gennem B.T) blev mixet med fiktionsscener, hvor amatørskuespillere medvirkede var – foruden at være overkommelig – en fornyelse indenfor diasmediet.

Kulturministeriet valgte på den baggrund at støtte med 35.000; Randers socialdemokratisk dominerede kommune nølende, og kun hvis en *gratis* kopi

Et samtidigt billede, der viser »Samfundshjælpen« i arbejde, beskyttet af militær hentet fra Århus og Viborg. Foto: ABA.

stilledes til rådighed for det lokale museum, med 15.000, og Statens Filmværksted gik ind med materialer og faciliteter.

Da manuskriptet, hvor så at sige hver eneste replik, hver eneste udtalelse, ja selv hver eneste af de sange, der synges i billedspillet, var blevet sagt, udtalt, eller kunne (måtte) være blevet sagt eller sunget, var blevet udarbejdet gennem et minutøst 2-årigt arbejde med gamle aviser og erindringsbøger, blev det færdigbearbejdet, sendtes det – uden nogen illusioner om at opnå støtte fra den kant – til LOs Oplysningsudvalg.

Og så fulgte det forfatteren vil kalde chock 2 i forbindelse med beretningen om Generalstrejken i Randers. LOs Oplysningsudvalg, der på ingen måde var blevet forsøgt bondefanget (manuskriptet forelå i sin helhed til gennemlæsning med angivelse af påtænkt anvendt billedmateriale), gav 75.000 kr til projektet, og stillede endda i udsigt, at det kunne vises på det avancerede apparatur, den socialdemokratiske arbejderbevægelse råder over til forevisning af egne billedforløb; ja, på et tidspunkt var der endog – dog før projektet var færdigredigeret – tale om at ARTE ville påtage sig distributionen af det.

Men mirakler har det med at tage en brat ende. Det med at få stillet Arbejderbevægelsens udstyr til rådighed blev til intet. Og ARTES interesse nåede under nulpunktet i samme øjeblik showet (og de ansvarlige dér havde ikke læst manuskriptet på forhånd) var blevet præsenteret.

Billedspillet: Randers 1922 – generalstrejke, der vises på 5 apparater på et 4 meter bredt lærred (finansiering af udstyret måtte presses ind i projektets budget på ialt 150.000), nåede aldrig sin målgruppe: Den danske og – i hvert fald til i dag – hovedsageligt socialdemokratisk dominerede arbejderklasse.

Henved 3000 breve blev sendt ud til Fagforeninger og Fællesorganisationer, men de gav ingen respons, og ikke-historikeren, der havde vovet at forsøge at beskrive en vigtig begivenhed i den danske arbejderbevægelses historie, sad måbende tilbage sammen med de henved 100 skuespillere, teknikere, fotografer og lydfolk, der havde medvirket ved dets gennemførelse.

Men atter, opmærksomme læser: denne måben er naturligvis det rene koketteri, og udelukkende et forsøg på at samle sympati om den skrivende person (der heldigvis er i besiddelse af kyndige folks udtalelser om, at det ikke er den såkaldte »kunstneriske standard« der er *fejlen* ved »Generalstrejken«)...denne måben er det rene koketteri.

Naturligvis kunne drengen fra dengang Ruder Konge var knægt, inderst inde godt indse, at Det kgl. privilegerede Socialdemokrati (ind imellem) har behov for for at alibiere, at de så sandelig også støtter projekter, som kritiserer samme parti. Derfor skillingerne – og derfor siden den larmende tavshed.

Selvfølgelig kunne jeg ikke i dag drømme om at besvære mine aldrende ben endnu engang ad fantasiens snegl til Rundetaarns top. Men det er heller ikke nødvendigt at snige sig så langt for at få øje for, hvad nutidens »konger« under den københavnske smøg har forvandlet byen til.

Hvor Eigved, der dog var kunstner, skønt han just ikke digtede i sandsten for 1700-tallets pjalteproletariat, lagde sit »Amalienborg« (og forhåbentlig tog sig godt betalt for det), ligger i dag Møllers Mausoleum skænket til byen, og modtaget med servile buk af dens socialdemokratiske overborgmester.

Hvor kongerne slap, tager overborgmestrene fat. Hvor kolleger blandt ikke-historikere tager sig for at skildre arbejderbevægelsens historie i tidens flimrende medie (i sig selv et dristigt projekt), får de en rasende Tjørnehøj (som, atter i parentes bemærket, var den, der gav Generalstrejken »det blå stempel«) får de en rasende indædt Tjørnehøj i hælene.

Sandheden er ilde hørt, sagde min hvidhårede bedstemor (det var vist oftest når hun mente, HUN havde ret)...men hvorfor pokker skal »sandheden« om arbejderbevægelsens dumheder, tåbeligheder og fejltagelser ties ihjel.

Det er ikke ad den vej, vi forandrer samfundet og når til en tilværelse, hvor der overhovedet er nogen mening i at slæbe sig op i Rundetaarn med sit barnebarn.